

Η ΜΠΑΛΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΙΟΥΣ

"Μονή πατρίδα, τα παιδικά μας χρονιά" ένα μυθικό σύνθημα που θα το συναντήσεις παντού πλέον. Σε τοίχους, σε παγκάκια, σε ταμπέλες, σε πλατείες. Αυτές οι λέξεις για εμάς είναι μια εικόνα, με τρία μόνο χρώματα, μα πολλές μυρωδιές. Αποτυπώνει τη παιδική μας ηλικία όταν έφτανε επιτέλους 6 το απόγευμα και πηγαίναμε για μπάλα. Με φόντο είτε το γκρίζο του τσιμέντου, είτε το καφέ του χώματος, είτε το πράσινο του πάρκου, το συναίσθημα ήταν το ίδιο. Ελευθερία, ξεγνοιασιά και πολύ αγάπη για το ποδόσφαιρο. Τόση αγάπη, που μεγαλώνοντας, περνώντας πλέον απ' τα μέρη αυτά, σου έρχονται ακόμα μνήμες. Μνήμες από σκισμένα πόδια γεμάτα αίματα, από τσακωμούς για ένα "σκληρό" φάουλ, από σπρωξίματα για μια καλύτερη θέση στο κόρνερ. Από πανηγυρισμούς και από μυρωδιές σαν και αυτή της τριμμένης λάσπης πάνω στα ρούχα μας και του ιδρώτα που έσταζε από το μέτωπό μας. Τόση αγάπη και τόσες αναμνήσεις από εκείνα τα χρόνια...

Τόση αγάπη, για κάτι που έχασες και σε έκανε να μισείς. Να μισείς το τσιμέντο που έπνιξε την αλάνα σου, να μισείς τον εργολάβο που ξερίζωσε το πάρκο και τον επιχειρηματία που το έχτισε πολυόροφα διαμερίσματα. Μισός, που τα συμφέροντα τους, κατάφεραν να χαλάσουν τα απογεύματα σου. Κατέληξες να ψάχνεις να βρεις λίγη άπλα που να χωράει εσένα και τα παιδιά της γειτονιάς σου, λίγη άπλα να χωρέσετε όλοι, λίγη άπλα για να κανείς τη σέντρα και με μιας να ανασάνεις ξανά ελεύθερος. Λίγα μονό τετραγωνικά αρκούσαν για να χωρέσεις τόσες εικόνες, τόσα συναισθήματα, τόσες μυρωδιές..

Και πάντα την έβρισκες. Πάντα βρίσκουμε καινούριους χώρους, μικρότερα πάρκα ή μεγαλύτερα πεζοδρόμια, ακόμα και δρόμους. Αλλά πάντα έβρισκαν κι αυτοί νέα συμφέροντα. Συμφέροντα που πέρναγαν από πάνω μας. Γιατί όταν καλοκαίριαζε ο ένας ήθελε να βγάλει τραπέζια στην πλατεία και το πεζοδρόμιο, ο άλλος ήθελε να κάνει εμπορική χρήση στο πάρκο ή το αφεντικό της καφετέριας καλούσε τους μπάτσους γιατί του έδιωχνες τον κόσμο με το άγαρμπο παιχνίδι σου. Και τί σου έλεγαν όλοι; Ότι δεν έχεις καμιά δουλειά να παίζεις εκεί. Νιώθαμε πως μας κυνηγούν, πως είναι διαρκώς από πίσω μας, κάτι που αργά ή γρήγορα μας έκλεβε τα απογεύματα. Έρχονταν με μεγάλα γυαλιστερά αμάξια και τα άφηναν στη μέση μελετώντας το "γήπεδο" μας, έκαναν σχέδια, μετρούσαν φράγκα, γελούσανε εκκωφαντικά άσχημα για δικά μας αυτιά. Κι αν έβλεπαν καμιά γρατζουνιά στο αμάξι, μας έπαιρναν και την μπάλα!!

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΉΞΕΡΕ ΠΩΣ ΛΕΓΕΤΑΙ ΟΛΟ ΑΥΤΟ. ΠΟΛΛΟΙ ΔΕΝ ΕΜΑΘΑΝ ΓΙΟΤΕ. ΟΣΟΙ ΜΑΘΑΜΕ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΕΔΩ.

Είμαστε σήμερα άδω για να υπερασπιστούμε εκείνη την αγάπη για το ποδόσφαιρο. Ίσως την πρώτη μας αγάπη. Αγάπη και έντονα συναισθήματα. Συναισθήματα που κάποιοι τα μετρούν σε λεφτά και βγάζουν κέρδος απ' αυτά. Όσες είναι οι ομάδες, τόσοι και παραπάνω είναι και οι καρκίνοι τους. Πρόεδροι, μεγαλοπαράγοντες και επενδυτές όλοι τους μαφιόζοι που βγάζουν κέρδη από λέξεις όπως πάθος, συναίσθημα, αφοσίωση, έχουν καταστρέψει το ποδόσφαιρο και μέσω αυτού όλο και συχνότερα επιχειρούν να βάλουν χέρι στις ζωές μας. Όσοι το έχουμε αντιλήφθει όλο αυτό είμαστε σήμερα εδώ.

Είμαστε εδώ και δεν είμαστε μόνοι. Όλο αυτό παίρνει σάρκα και οστά μέρα με τη μέρα. πολλές αυτοοργανωμένες ομάδες ξεπηδούν σε όλη την Ελλάδα. Ομάδες που κανένας νταβατζής πρόεδρος δεν θα τολμήσει να σκεφτεί για τη μπάζα που θα κάνει. Ομάδες, που παίχτες και οπαδοί είναι ένα και

συναποφασίζουν για το μέλλον της ομάδας τους. Που κάνουν την πιο όμορφη κερκίδα, καθώς η αγάπη για την ομάδα είναι πιο δυνατή από την χυδαίες εκφράσεις για τη μανά του αντιπάλου. Από σεξιστικά σχόλια και ανούσια συνθήματα βίας. Κερκίδες που δε χωράνε φασίστες, ρατσιστές και σεξιστές. Κερκίδες που από καιρό έχουν συνειδητοποιήσει πως εχθρός είναι όποιος παίζει με τις ανάγκες μας, όπως αυτοί που κάθονται στα επίσημα και αυτοί που τους φυλάνε. Δεν είναι εχθρός ο αντίπαλος οπαδός επειδή έχει διαφορετικό χρώμα κασκόλ.

Αυτές οι κερκίδες ανθούν σε πολλές πόλεις της χώρας. Η Αθηνά, η Θεσσαλονίκη, η Πάτρα, τα Γιάννενα, η Καρδίτσα, η Λάρισα, ο Βόλος, το Ηράκλειο, το Ρέθυμνο, η Χαλκίδα, η Λιβαδειά, είναι πολύ τυχερές.

Αυτές οι κερκίδες φωνάζουν δυνατά για πολλούς λόγους (και όχι μόνο για την ιδέα της ομάδας). Φωνάζουν για την αλληλεγγύη σε μετανάστες, φωνάζουν για τα ψυχοφάρμακα που σε ρίχνουν οι ρυθμοί στις μητροπόλεις. Για τη βία που δέχονται από τους μπάτσους, για το μίσος τους για τα αφεντικά και για το πάθος τους για τη λευτεριά. Παλεύουν ενάντια σε όσους προσπαθούν να τους επιβληθούν είτε στο γήπεδο είτε στη ζωή. Είναι πολύχρωμες, είναι πολυεθνικές και πάνω απ' όλα αντιφασιστικές. Και αυτές τις κερκίδες θέλουμε.

Είμαστε εδώ λοιπόν, γιατί υπάρχει και το άλλο ποδόσφαιρο. Αυτό που έχουμε μάθει από παιδιά. Σε αλάνες, πλατειές και πάρκα. Είμαστε εδώ, χωρίς να μας νοιάζει η νίκη ή η ήττα πάρα μονό η διασκέδαση του παιχνιδιού. Κάθε χρόνο, με περισσότερο παθός μαζευόμαστε περισσότεροι για να προάγουμε ένα διαφορετικό είδος ποδόσφαιρου. Η' όχι και τόσο διαφορετικό, καθώς το ποδόσφαιρο είναι ένα.... και είναι εκείνο που μάθαμε από παιδιά, κάθε απόγευμα γύρω στις 6.

ANTIFA LEAGUE ATHENS

ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΡΙΑ ΟΜΑΔΑ: ΑΚΡΗ

